

ΑΣΜΑΤΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ.

Α.

ΤΟ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟΝ.

(Σκοπὸς τοῦ « ὦ λιγυρὸν καὶ κοπτερὸν σπαθί μου... »)

I

Τὰ τύμπανα κτυποῦν, συστρατιῶται,

Χαιρετισμὸν ᾽ς τὴν εὐθυμίαν δότε!...

Τρέχουν, πετοῦν, χωρὶς ν' ἄργοῦν.

Θαῤῥεῖς πῶς ἐχθροὺς κυνηγοῦν,

Δίς. { Κ' εἰς τοὺς στρατῶνας φθάνουν
Χωρὶς νὰ ἀνασάνουν.

II

Ὅταν τιμὴ ἐντὸς τοῦ στήθους πάλλη,

Εἶναι τοῦ χρέους ἡ φωνὴ μεγάλη·

Τὸ προσκλητήριον ἤχει,

Μὲ βῆμα τρέξετε ταχύ.

Δίς. { Ὁ νέος στρατιώτης
Εἶν' ὅλος ἐτοιμότης.

III

Τὸ δεῖπνόν του αὐτὸς εὐθὺς ἀφίνει·

Τὰ ψάρια ἄλλος ποῦ 'στὴν σκάρᾳ ψήνει·

Κρασί ὁ τρίτος περισσὸν,

Καὶ τὸ ποτῆρί του μισὸν,

Δίς. { Καὶ τρέχει πρὶν τ' ἀφήσῃ
Χωρὶς νὰ βλασφημήσῃ.

IV

Χθὲς βράδυ μὲ τὴν Ἑλενίῳ 'μιλοῦσα·

Τὸ χέρι της δ' ἐν ᾧ 'γλυκοφιλοῦσα

Τὸ τύμπανον μὲ προσκαλεῖ!...

Τῆς κάμνω μιὰ μεταβολή,

Δίς. { Καὶ μὲ ψυχῆς ἀγῶνα
Πετῶ εἰς τὸν στρατῶνα.

V

Ἄλλ' εἰς ἵππεὺς ποῦ τὸ 'τσουζε πλησίον,

Κ' ἐβράδυνεν εἰς τὸ κρασοπωλεῖον

Γιὰ μίαν ποτηριὰ ῥακῆς

Τώρα μετρεῖ τῆς φυλακῆς

Δίς. { Ταῖς πέτραις καὶ τοὺς στύλους,
Καὶ πολεμᾷ τοὺς ψύλλους.

VI

Λοχίαι καὶ ἀξιωματικοί μου ,
Ὀμνύω 'στήν τιμὴν κ' εἰς τὸ σπαθί μου
Πῶς εἰς ἐφόδους κατ' ἐχθρῶν
Ὅλοι θὰ κράζωμεν « Παρών ! »

Δίς. { Καὶ σπείροντες τὴν φρίκην
 { Θὰ δράζωμεν τὴν νίκην.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ.

19 Αὐγούστου 1862.

2.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΥ.

(Ἦχος τοῦ « Μαῦρ' εἶν' ἡ νύκτα 'ς τὰ βουνά ».)

I

Χαίρετε, ὄρη, καὶ δρυμοί,
Κρύα νερὰ καὶ δάση·
Ἄλλοῦ μὲ κράζει ἡ τιμὴ,
Δίς. Καὶ ἡ ψυχὴ μου ἡ θερμὴ
Δίς. { Πρὸς ὥραν θὰ σᾶς χάσῃ,
 { θὰ σᾶς χάσῃ.

II

Τὸν φόρον τῆς τὸν ἔθνικόν

Πληρόνει ἡ νεότης.

Μὲ σάλπισμα ἥρωικόν

Δίς. Εἰς τὸν στρατὸν τὸν τακτικόν

Δίς. { Καλοῦμαι στρατιώτης,
στρατιώτης.

III

Μὴ σκυθρωπάζετε γονεῖς,

Καὶ μὴ λυπεῖσθε φίλοι,

Ὅς τὸν κόσμον ἄνθρωπος κἀνεῖς

Δίς. Δὲν γίνεται περιφανὴς

Δίς. { Ἄν ἀπρακτῇ ὡς στήλη,
ὡσὰν στήλη.

IV

— « Γέρων! ὁ ἥρως τῆς ἀκμῆς

Δὲν ἦσυν τοῦ ἀγῶνος;...

Ἄφες νὰ δρέψωμεν κ' ἡμεῖς

Δίς. Στεφάνους δόξης καὶ τιμῆς,

Δίς. { Καὶ μὴ τοὺς θέλης μόνος,
Θέλης μόνος.

V

Μὲ τῆς πατρίδος τὸ σπαθὶ
Νὰ ὀπλισθῇ ὀφείλει
Ὅστις ζητεῖ νὰ τιμηθῇ,
Δίς. Ὅστις τὸ μέλλον της ποθεῖ
Δίς. { Μεγάλον ν' ἀνατείλῃ,
 N' ἀνατείλῃ.

VI

Τὸν ἤκουε σιωπηλὴ
Καὶ ξηροδακρυσμένη
Ἡ βοσκοπούλα ἡ καλὴ,
Δίς. Καὶ τὸ δειλό του τὸ φιλὶ
Δίς. { Παρέκει περιμένει,
 Περιμένει.

VII

— « Μὴν κλαῖς πιστὴ μου! θά σ' ἰδῶ,
Καὶ πάλιν θὰ γυρίσω!
Ἐδῶ, ποῦ ᾤζήσαμεν, ἐδῶ,
Δίς. Πάλιν μὲ σὲ θὰ τραγουδῶ,
Δίς. { Πάλιν μὲ σὲ θὰ ζήσω, »
 Θεὲ νὰ ζήσω.

VIII

« Θὰ ἐπιστρέψω μ' εὐγενῇ
Ἵ τὰ στήθη μου σημεῖα·
Ὅταν σὲ βλέπῃ θὰ φθονῇ
Δίς. Πᾶσα φιλότιμος γυνή
Δίς. { Τοῦ φθόνου σου ἄξια· ,
 Ἀξία.

IX

« Καὶ ἂν τοῦ ἔθνους ἡ φωνὴ
Εἰς θάνατον μὲ στείλῃ ,
Τὸ ἔθνος μου θὰ μὲ θρηνῇ !
Δίς. Κι' ἄς ᾔν' αὐτὴ ὑστερινή
Δίς. { Συνέντευξίς μας φίλη, »
 ὦ φίλη.

X

Εἶπε, καὶ φεύγει ζωηρῶς·
Καὶ ὁ στρατὸς κερδίζει
Τὸν ἄνδρα ὅστις ἱλαρὸς,
Δίς. Ἀλλ' εἰς τὰ χρέη αὐστηρὸς,
Δίς. { Τὰς τάξεις του στολίζει
 Στολίζει.

XI

Κ' ἡ βοσκυπούλα ἡ καλὴ
Προσμένει νὰ τὸν ἴδῃ!....
Χρόνοι ἀπέρασαν πολλοί·

Δίς. Ἀλλ' ὅστις εὐκλειαν φιλεῖ

Δίς. { Τὸν ἔρωτα προδίδει,
 Προδίδει.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ.

Αὐγούστος 1862.

3.

ΕΞ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΠΟΙΗΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ.

ΤΟ ΒΕΒΑΙΟΝ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ.

I

Ἡρώτησα τὴν γῆν ἐγὼ τῆς γῆς ὁ διαβάτης,
Ποῦ τρέχω, ἐν ᾧ στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά της,
Καὶ διασχίζει τοῦ κενοῦ τὸ παγετῶδες χάος,
Ὡς γίγας ὅστις ἄφροντις προβαίνει ἀεννάως.
Κ' ἡ γῆ μὲ εἶπεν· — « Ἄθλιε θνητέ! εἰς πᾶν σου βῆμα
« Βαδίζεις πρὸς τὸ μνῆμα. »

II

Ἐστράφην περὶ δροσερὰν καὶ χρυσομένην δύσιν
Πρὸς τ' ἄνθη, τὰ καλλύνοντα τὴν ἡρεμοῦσαν φύσιν,
Καί μ' εἶπον μὲ τὴν ἄκακον φωνὴν τῶν ἀρωμάτων·
— « Ἐπλάσθημεν νὰ στέφωμεν τὴν κάραν τῶν θυμάτων!
« Εἶν' ἡ ἀκμή μας παρακμή! Θνητὲ, εἰς πᾶν σου βῆμα
« Βαδίζεις πρὸς τὸ μνημα. »

III

Χρυσῶν ἐντόμων ἐπ' αὐτὰ ἐβόμβιζε τὸ σμήνος·
Ὁ βόμβος τῶν ὠμοίαζε μυστηριῶδες θρήνος!...
Εἰς πᾶσαν κίνησιν πτερῶν, ἐν ἱερᾷ ἀγνοίᾳ,
Μία ζωὴ ἐσθύνετο, ἢ ἐγεννᾶτο μία!...
Καὶ ἡ φθορὰ, κ' ἡ γέννησις μ' εἶπον· — « Εἰς πᾶν σου βῆμα
« Βαδίζεις πρὸς τὸ μνημα. »

IV

Ὅπως πρᾶυνω τὴν πικρὰν τοῦ πάθους ἀλγηδύνα
Ἦκαυσα τὴν λιγύφθογον τοῦ δάσους ἀηδύνα·
Ἀλλὰ κ' εἰς τὸν θερμότερον ἐρωτικὸν τῆς στόνον
Διέκρινα τὸν μαρασμὸν, διέκρινα τὸν πόνον.
Τὸ μέλος τῆς μοῖ ἐλεγε· — « Θνητὲ, εἰς πᾶν σου βῆμα
« Βαδίζεις πρὸς τὸ μνημα. »

V

Μὲ βῆμα βραδυκίνητον πενθοῦντος ὁδοιπόρου
Φύλλα ἐπάτησα ὠχρὰ ἀγρίου φθινοπώρου.
Ἦσαν αὐτὰ εἰκὼν ζωῆς ἀρτίως νεκρωθείσης!...
Ὡς θάλλω σήμερον ἐγὼ, χθὲς ἔθαλλον ἐπίσης...
Καὶ ὁ τρυγμός των μ' ἔλεγε· — « Θνητὲ, εἰς πᾶν σου βῆμα
« Βαδίζεις πρὸς τὸ μνημα. »

VI

Τότε δακρύων ἔστρεψα ἀπὸ τὴν γῆν τὸ ὄμμα
Εἰς τοῦ αἰθρίου οὐρανοῦ τὸ κυανίζον χρῶμα.
Κ' εἶδα νὰ φέρ' ὁ ἥλιος αἱματηρὰς κηλίδας...
Εἶδα παντοῦ τρομακτικὰς καταστροφῆς σφραγίδας·
Κι' ὁ οὐρανὸς, κι' ὁ ἥλιος μ' εἶπον· — « Εἰς πᾶν σου βῆμα
« Βαδίζεις πρὸς τὸ μνημα. »

VII

Ἀπελπησία! καὶ ἡ γῆ, κι' ὁ οὐρανὸς καὶ τ' ἄνθη,
Τὰ ἔντομα, ἡ ἀηδὼν, τὸ φύλλον ποῦ ἔξηράνθη,
Τὸ πᾶν αὐτὸ, καταστροφῆς εἰκὼν ἐν ἀρμονίᾳ,
Μ' εἶπον ὅτι ἀλήθεια ὑπάρχει μόνον μία,
Εἰς θλιβερὸς προορισμός· — « Ὅτι εἰς πᾶν μας βῆμα
« Χωροῦμεν πρὸς τὸ μνημα. »

VIII

Μόνον ὅταν ἠρώτησα τὸν ἄνθρωπον, τὸν εἶδα
Σκαιῶς οἰστρηλατούμενον ἀπ' ὄνειρα κ' ἐλπίδα·
Διὰ τὸ μεγαλεῖόν του τὸν εἶδα νὰ κομπάζῃ,
Νὰ ἀπειλῇ, νὰ μαίνεται, νὰ καίῃ καὶ νὰ σφάζῃ,
Καὶ νὰ φωνῇ· — « Πῶς ὡς Θεὸς τῆς γῆς δὲν πίπτει θῦμα,
« Δὲν τὸν προσμένει μνηῆμα. »

IX

Ὁ ἄθλιος! τὸν λόγον του δὲν εἶχε τελειώσει,
Κ' εἶδα τὸ σῶμά του πνοὴ θανάτου νὰ νεκρώσῃ,
Εἶδα τὸ μεγαλεῖόν του νὰ καταπέσῃ κόνις,
Εἶδα τὰ πλούτη του ἐντὸς τῆς νεκρικῆς σινδύνης,
Κ' οἱ ζῶντες νὰ τὸν φέρωσι νεκροὶ μὲ σπεῦδον βῆμα
« Εἰς τὸ οἰκτρὸν του μνηῆμα. »

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ.

Ἰανουάριος τοῦ 1863.
